

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.132 van 6 mei 2015
in de zaak A. 212.309/XIV-36.212**

In zake : Edmond DE DECKER
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Thierry Walbrecht
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Frankrijklei 115
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 28 april 2014, strekt tot de
nietigverklaring van de beslissing van de minister van Justitie van 7 maart 2014
waarbij het beroep tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie
Antwerpen van 23 mei 2011 wordt verworpen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 maart 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Hans-Kristof Carême, die *loco* advocaat Thierry Walbrecht verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 10 mei 2012 verwerpt de minister van Justitie verzoekers beroep tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie Antwerpen van 23 mei 2011, houdende intrekking van zijn vergunningen tot het voorhanden hebben van een aantal vuurwapens.

Deze beslissing wordt op 21 september 2012 ingetrokken door de verwerende partij.

Het onderwijl door verzoeker tegen de beslissing van 10 mei 2012 ingediende beroep tot nietigverklaring wordt verworpen bij arrest nr. 222.568 van 21 februari 2013.

3.2. Op 21 september 2012 verwerpt de minister van Justitie opnieuw verzoekers beroep tegen de voormelde beslissing van de gouverneur van de provincie Antwerpen van 23 mei 2011.

Ook deze beslissing maakt het voorwerp uit van een beroep tot nietigverklaring. De bestreden beslissing wordt ingetrokken en het beroep wordt verworpen bij arrest nr. 226.474 van 20 februari 2014.

3.3. Op 7 maart 2014 verwerpt de minister van Justitie andermaal verzoekers beroep tegen de voormelde beslissing van de gouverneur van de provincie Antwerpen van 23 mei 2011.

Dit is de bestreden beslissing die “ingevolge het verslag van de auditeur” op 15 januari 2015 wordt ingetrokken.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

Memorie van repliek op laatste memorie van verzoeker

4. De verwerende partij heeft een “memorie van repliek op de laatste memorie van verzoeker” ingediend.

5. Verzoeker vraagt om deze memorie uit het debat te weren omdat het een niet in de procedure voorzien stuk is.

Beoordeling

6. Overeenkomstig artikel 14, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State’ (hierna: algemene procedureregeling), heeft de griffie het verslag van het auditoraat overeenkomstig de door de auditeur in zijn verslag vermelde volgorde, eerst ter kennis gebracht van de verwerende partij en nadien aan verzoeker.

De algemene procedureregeling voorziet niet in de mogelijkheid om - nadat de mogelijkheid tot het opeenvolgend indienen van een laatste memorie overeenkomstig artikel 14, eerste lid, van de algemene

procedureregeling is uitgeput - een “memorie van repliek op de laatste memorie” van, te dezen, de verwerende partij als een processtuk in te dienen. Ze wordt om die reden uit het debat geweerd.

7. De verwerende partij voert evenwel aan dat deze “memorie van repliek” een repliek betreft op de door verzoeker voor het eerst in diens laatste memorie geformuleerd verzoek tot het veroordelen van de verwerende partij en tot het inwilligen van het georganiseerd beroep, zulks onder verbeurte van een dwangsom per dag vertraging in de vrijwillige uitvoering van het tussen te komen arrest, alsook tot het veroordelen van de verwerende partij tot het dubbele van de oorspronkelijk gevorderde rechtsplegingsvergoeding.

Deze aanvullende vorderingen van verzoeker zijn te dezen evenwel niet van dien aard dat het noodzakelijk blijkt een bijkomend schriftelijk debat hierover te voorzien: het mondelinge debat ter terechtzitting volstaat om het voor partijen mogelijk te maken hierover uitleg te geven. Het is de verwerende partij echter wel toegestaan om elementen die een verweer betreffen op verzoekers nieuwe vorderingen, aan de Raad van State ter kennis te brengen.

In zoverre de door de verwerende partij neergelegde “memorie van repliek” hierop betrekking heeft, wordt ze derhalve bij de zaak betrokken.

V. Intrekking van de bestreden beslissing

8. De bestreden beslissing is ingetrokken bij beslissing van de minister van Justitie van 15 januari 2015. Het voorliggende beroep is derhalve zonder voorwerp geworden daar de bestreden beslissing door deze intrekking geacht moet worden *ab initio* uit het rechtsverkeer te zijn verdwenen. Anders dan wat verzoeker stelt in de laatste memorie, kan ze niet meer worden vernietigd.

VI. Verzoek tot bevel

9. Na kennisneming van de intrekking door de verwerende partij van de bestreden beslissing, vordert verzoeker in de laatste memorie de verwerende partij te veroordelen “om binnen de maand na de betekening van uw arrest het georganiseerd administratief beroep gericht tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie Antwerpen van 23 mei 2011 in te willigen, zulks onder verbeurte van een dwangsom van 1.000,00 EUR per dag vertraging in de vrijwillige uitvoering van het arrest.”

10. Los van de vraag of dit verzoek tot bevel al dan niet kan worden ingepast in de bevoegdheden van de Raad van State en in het bijzonder binnen het wettelijk kader voorzien in artikel 36, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, en onafgezien van de vraag of er te dezen een rechtsplicht in hoofde van de verwerende partij zou bestaan het administratief beroep in te willigen, blijkt uit het debat ter terechtzitting dat de verwerende partij op 18 februari 2015 een nieuwe beslissing heeft genomen. Dit alleen al impliceert dat de Raad van State niet langer op dit verzoek mag ingaan.

VII. Rechtsplegingsvergoeding

Standpunt van de partijen

11. Verzoeker verzoekt in de toelichtende memorie de verwerende partij te veroordelen tot een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro.

In de laatste memorie breidt hij dit verzoek uit en verzoekt hij de verwerende partij te veroordelen tot de betaling van een rechtsplegingsvergoeding begroot op 1400 euro “aangezien [de verwerende partij] voor de derde maal een onwettige beslissing heeft genomen”.

12. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van dit verzoek omdat het een uitbreiding van de bestaande vordering betreft.

Beoordeling

Ontvankelijkheid van de wijziging van het gevorderde bedrag

13. Artikel 84/1 van de algemene procedureregeling luidt:

“Art. 84/1. Elk processtuk of elke nota tot vereffening van de kosten ingediend door tussenkomst van een advocaat, vermeldt het gevraagde bedrag van de in de artikelen 66 en 67 van dit besluit bedoelde rechtsplegingvergoeding. Dit bedrag mag gewijzigd worden door elk later processtuk of elke latere vereffeningsnota, in te dienen ten laatste vijf dagen vóór de zitting, behalve in het geval van de vordering tot schorsing of tot voorlopige maatregel, ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid waarbij de rechtsplegingsvergoeding gevraagd kan worden tot aan de sluiting van de debatten.”

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker in de door tussenkomst van een advocaat ingediende toelichtende memorie, het gevraagde bedrag van de rechtsplegingvergoeding heeft vermeld, namelijk het basisbedrag van 700 euro. De wijziging van dit bedrag tot 1.400 euro, het maximale bedrag, gebeurde in een later processtuk, namelijk de laatste memorie, die eveneens werd ingediend door tussenkomst van een advocaat.

De verhoging van het initieel gevorderde bedrag, geschiedde bijgevolg overeenkomstig wat is bepaald in artikel 84/1 van de algemene procedureregeling. Ze is derhalve ontvankelijk.

De gegrondheid van het verzoek

14. Artikel 30/1, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State luidt:

“Art. 30/1. § 1. De afdeling bestuursrechtspraak kan een rechtsplegingsvergoeding toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.”

Er is te dezen grond om overeenkomstig deze bepaling, verzoeker een rechtsplegingsvergoeding toe te kennen nu deze door de intrekking

van de bestreden beslissing door de verwerende partij als de in het gelijk gestelde partij dient te worden beschouwd.

De begroting van de omvang van de rechtsplegingsvergoeding

15. Wat de begroting van de omvang van de rechtsplegingsvergoeding betreft, bepaalt artikel 30/1, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State:

“§ 2. De afdeling bestuursrechtspraak kan, bij met bijzondere redenen omklede beslissing, de vergoeding verlagen of verhogen, zonder echter de door de Koning voorziene maximale en minimale bedragen te overschrijden. In haar beoordeling houdt ze rekening met:

- 1° de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, om het bedrag van de vergoeding te verlagen;
- 2° de complexiteit van de zaak;
- 3° de kennelijk onredelijke aard van de situatie.”

Deze bepaling somt de criteria op waarmee de Raad van State rekening houdt om al dan niet af te wijken van het toe te kennen basisbedrag. Deze opsomming is limitatief zodat de Raad van State niet op andere gronden mag afwijken van het basisbedrag.

16. Verzoeker voert ter motivering van het opleggen van het maximumbedrag aan de omstandigheid dat de verwerende partij “voor de derde maal een onwettige beslissing heeft genomen”. Hij beroept zich derhalve op het voormelde derde beoordelingscriterium. Dit houdt in dat de Raad van State rekening kan houden met de kennelijk onredelijke aard van de situatie, hetgeen een specifieke situatie is die niet kan worden gelijkgesteld met een criterium van billijkheid. Aangezien de rechtsplegingsvergoeding er toe strekt forfaitair tegemoet te komen in de kosten en honoraria van de advocaat en dus geen sanctionerend karakter heeft, kan in het raam van dit criterium evenmin in rekening worden gebracht de (proces)houding van de verwerende partij in andere, voorafgaande rechtsgedingen. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat het enkele feit zich - weliswaar voor een derde maal - te richten naar het verslag van het auditoraat en op grond daarvan de bestreden beslissing in te trekken, te dezen

doet blijken van een “kennelijk onredelijke situatie” in de zin van de aangehaalde bepaling.

17. Uit wat voorafgaat volgt dat het basisbedrag van 700 euro dient te worden toegekend.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan verzoeker.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zes mei tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Nick Hollevoet,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

Geert Debersaques